

Inaki Revesado

Malgrat només una part de la seva extensa filmografia estigui dedicada a la realització de films musicals, la figura de Vincente Minnelli sempre estarà associada a pel·lícules d'aquest gènere, cosa que ha eclipsat el seu talent i ha deixat com a obres menors la seva incursió en altres gèneres, en què de vegades no ha aconseguit l'èxit merescut, a pesar d'haver fet films excel·lents com ara *El hijo de la novia*, *Té y simpatía* o *Como un torrente*, en què els seus protagonistes, a desgrat de molts, no es posaven a cantar o a ballar en qualsevol moment de la història, com tothom espera en seure's a veure un film seu.

Tanmateix, el que li ha negat el drama o la comèdia li ha estat compensat pels musicals. Aquest gènere, que en l'actualitat no gaudeix ni del suport dels productors ni del públic (a pesar dels èxits recents de *Moulin Rouge* i de *El otro lado de la cama*), no seria el mateix sense un bon grapat de pel·lícules creades per Minnelli. Cita en *Sant Louis*, *Yolanda y el ladrón*, *Un americano en París*, *Melodías de Broadway*, *Brigadoom*, i *Gigi* són avui per avui unes de les més bones representacions del gènere musical i darrere de totes elles està la mà encertada de Minnelli. Si llevam l'actual cinema de Hollywood, venut a interessos absolutament comercials que no respecten ni tan sols un mínim de credibilitat en els arguments que ens proposen, el musical és, segurament, el gènere més inversemblant de quants es nodreix la història del cinema. Realment no és molt habitual trobar-nos pel carrer gent que vagi marcant-se uns passos de claqué o cantant les delícies d'estar enamorat o les tristors per l'amor perdut. Però és precisament allò que li lleva versemblança al gènere, allò que constitueix la base sobre la qual se suporta el seu èxit. Deixant ara Minnelli de costat, ¿qui s'ha trobat mai un tipus ballant i cantant alegrement sota una pluja intensa? Ningú, segurament ningú. O qui ha vist mai que qualcú es posi a ballar dins una habitació i els seus peus es moguin indistintament pen terra, per les parets o pel sòtil... Però, igualment, el musical no seria el que és sense aquelles inoblidables es-

Tanmateix, el que li ha negat el drama o la comèdia li ha estat compensat pels musicals. Aquest gènere, que en l'actualitat no gaudeix ni del suport dels productors ni del públic (a pesar dels èxits recents de *Moulin Rouge* i de *El otro lado de la cama*), no seria el mateix sense un bon grapat de pel·lícules creades per Minnelli

cenes interpretades per Gene Kelly en *Cantando bajo la lluvia* i per Fred Astaire en *Bodas Reales* ambdues dirigides per Stanley Donen.

El pirata, *The pirate* (1948)

Aplega *El pirata* un bon grapat dels tòpics més habituals del musical en particular i de Hollywood en general. La senzillesa de l'argument està duita a uns extrems tan exagerats que fa que el film no s'acabi de prendre de manera seriosa. Tanmateix això no suposa cap problema, ja que tampoc està entre les intencions dels autors generar cap tipus de reflexió. *El pirata* és pur cinema d'entreteniment, allunyat de més complicacions. Creat com a vehicle per a l'exhibició de les dues estrelles protagonistes: Judy Garland (Mercedes, en el film) i Gene Kelly (que interpreta l'espanyol Serafin) la pel·lícula els situa en l'exòtica ambientació d'un país del Carib. Allà viu la jove Mercedes, en el si d'una família que ha anat perdent les seves riqueses, que somia amb l'arribada del temible pirata Macaco, per enamorar-lo i partir amb ell a conèixer món a través dels mars. Però els plans de la seva tia són ben diferents. Pretén casar-la amb el batle de la ciutat, gens atractiu però molt ric i educat. La disciplinada Mercedes no gosa contradir els desigs de la seva tia, però... Compaixerà el còmic Serafin, arribat d'Europa, d'Espanya per ser exactes, més jove, més atractiu i més aventurer que el seu promès. Com és d'esperar, l'amor farà acte de presència i, en tractar-se d'un musical, els autors del guió sabran trobar la solució adient que no faci mal a ningú i que permeti la victòria de l'amor. L'esquematisme de l'argument es trasllada també als decorats, on l'ús d'un cromatisme intens i d'uns materials no massa treballats fan pensar que els autors no han intentat en cap moment fer creure l'espectador que es rodava en paratges naturals. Com deïem, els tòpics poblen el film: l'espanyol Serafin és negre de cabells... i quasi també de pell; les al·lotes del poblat caribeny, com a llatines que són, totes elles són morenes de cabells llargs i fins i tot, quan ballen, fan un parell de moviments de *bailaoras* de flamenc; el promès, Don Pedro, únic per-

dedor del film, resultarà tan beneït, tan dolent i tan ximple que és impossible no alegrar-se que les coses no li surtin bé... No estam davant un dels millors films de Vincente Minnelli, perquè fins i tot les escenes de ball no assoleixen una gran lluentor (semblen estar en consonància amb l'esquematisme que caracteritza el film) i són, a més, escasses, comparat amb el que sol ser habitual en films de gènere musical. La música és de Cole Porter i la coreografia de Gene Kelly i Robert Alton, però per damunt de les seves grans deses sobresurt la veu sempre intensa i genial de Judy Garland.

Melodías de Broadway, *The band wagon* (1953)

Melodías de Broadway és un musical ambientat en el món del musical. El protagonista és un actor veterà anomenat Tony Hunter (Fred Astaire) que en un altre temps havia gaudit d'una glòria com a intèrpret d'obres de teatre musicals, d'obres de revista. Però el pes de Broadway en l'*star system* ha anat perdent pes front les noves estrelles de cinema. La condició d'estrella relegada de Tony Hunter està sensacionalment presentada a l'inici del film, quan la seva arribada a Nova York en tren es veu totalment eclipsada per la presència en el mateix tren d'una gran diva del cinema, Ava Gardner, front a qui Tony Hunter, malgrat l'afectuosa salutació de la Gardner, no pot fer res, són altres temps, i Hunter forma ja part del passat. Tanmateix, una parella d'escriptors d'obres musicals, vells amics de Hunter, han escrit una nova obra pensada perquè ell la interpreti. El problema és el seu finançament, ja que la presència de l'oblidada estrella no és garantia per cap productor. Sortosament, la parella d'escriptors també és amiga de Jeffrey Cordova, una espècie de monstre del teatre que escriu, produeix i interpreta les seves obres, sempre versions de textos clàssics, pels quals sent una especial devoció. Cordova és un vell admirador de Hunter. Es mostra entusiasmat amb el projecte, perquè li donarà la possibilitat de treballar amb l'actor que admira i perquè el text de l'obra li sembla una versió contemporània de *Faust*. Només demana introduir una se-

El pirata és pur cinema d'entreteniment, allunyat de més complicacions. Creat com a vehicle per a l'exhibició de les dues estrelles protagonistes: Judy Garland (Mercedes, en el film) i Gene Kelly (que interpreta l'espanyol Serafin) la pel·lícula els situa en l'exòtica ambientació d'un país del Carib

rie de canvis en el text, que finalment acabaran per destrossar l'obra original. El film mostra tots els preparatius de l'obra, amb especial atenció a l'elecció de l'actriu que ha de donar la rèplica a Tony Hunter. L'escollida és Gabrielle Gerard (Cyd Charisse), una ballarina de ballet clàssic, que té certes reticències en participar en una obra d'un gènere considerat menor. La topada entre la parella protagonista és totalment desastrosa, cosa que ajuda poc a aixecar un projecte en què només confia el productor. L'obra s'estrena i, evidentment, no funciona. Llavors tots els actors decideixen prendre de bell nou el text original, sense les modificacions introduïdes per Cordova i fer un muntatge alegre i senzill, simple fins i tot, titulat *The band wagon*. En definitiva, el de sempre... Evidentment tot plegat funcionarà meravellosament, i per suposat el rebuig recíproc que senten els protagonistes es convertirà en el més sincer dels amors. Quina altra cosa podria passar? Estam davant un musical dels anys 50... El que importa és el ball, la resta és només superflu. Tres són les peces musicals a destacar. La primera un solo que es marca Fred Astaire en un Broadway canviat, davant un

local de màquines recreatives. El segon, el ball romàntic i nocturn que fa la parella després d'una agradable passejada per un parc immaculat que acaba en un encara més romàntic passeig en un carro tirat per cavalls. I el darrer, és tal vegada, el que ha quedat com a record emblemàtic de la pel·lícula en les ments de tothom, que és aquell en què la parella, acompanyada de Cordova (que també intervé a l'obra) fan disfressats d'infants petits. Tot plegat, una delícia. Una autèntica delícia.

Un extraño en el paraíso, Kismet (1955)

La realització d'aquest film és compartida entre Minnelli i l'altre gran realitzador de pel·lícules musicals, Stanley Donen, i està basada en una obra musical d'Edward Knoblock i inspirada en l'atmosfera de *Les mil i una nits*. Novament l'ambientació exòtica acompanya uns actors que es mouen entre amors i passions turbulentes. El sumptuós món dels califes de Bagdad es barreja amb la vida més humil dels habitants anònims

de la ciutat, gràcies als interessos del califa en conèixer de primera mà com és la vida dels seus súbdits, cosa per a la qual decideix sortir de palau vestit com si es tractàs de qualsevol del seus servents i barrejar-se amb la població. Aviat s'enamorarà d'una jove de qui evidentment el separarà un gran abisme. En el film també hi ha lloc per a les intrigues interessades de qui cerquen beneficis que engrandeixin les seves fortunes, com Wazir, que ha d'aconseguir que el califa es casi amb tres princeses d'Ababu, si vol aconseguir un emirat. Evidentment l'amor que sent el califa per la jove Marsinah serà un bon entrebanc per a les intencions de Wazir. Interpretada per Dolores Gray, en *Un extraño en el paraíso* trobam coses ja vistes a *El Pirata*, com ara el gust pels ambients exòtics o per la caracterització tòpica i banal dels personatges, però l'argument (en la redacció del guió participà l'autor del text en què se basa el film) està molt més elaborat. També hi ha més elaboració en els números musicals són molt visuals i on s'aprecia un major esforç en la coreografia, encara que no assoleixin la plenitud aconseguida en *Melodías de Broadway*. 🎬

